

PP 134202

DE

PRÆPOSITIONUM GRÆCARUM NATURA ATQUE USU.
PARTICULA I.

DISSERTATIO

QUAM

AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

ACADEMIA VIADRINA VRATISLAVIENSI

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA
HONORES

RITE OBTINENDOS

POSTRIDIE NONAS MAJAS MDCCCXLVIII.

PUBLICICE DEFENDET

JULIUS METHNER,
LESNENSIS.

IN CONTRARIAM PARTEM DISPUTABUNT

Th. WISSOWA, sem. phil. sod.

AD. ECKERT, cand. phil.

ANT. GÖRLITZ, cand. phil.

LESNÆ.

TYPIS GÜNTHERIANIS.

BM II
P 134202

929.7217
DE

PREPOSITIONUM GRECARUM NATURA ATQUE USU.
P A R T I C U L A I.

DISSERTATIO

QUAM

AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS
IN

ACADEMIA VIADRINA VRATISLAVIENSI

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA
HONORES

RITE OBTINENDOS

POSTRIDIE NONAS MAJAS MDCCCXLVIII.

PUBLICICE DEFENDET

JULIUS METHNER,
LESNENSIS.

IN CONTRARIAM PARTEM DISPUTABUNT

Th. WISSOWA, sem. phil. sod.

AD. ECKERT, cand. phil.

ANT. GÖRLITZ, cand. phil.

LESNÆ.

TYPIS GÜNTHERIANIS.

7/2

134 202. II

Dar p. Ministra Dr. Ludwika
Buhlinskiego z Bormania

1929. 4244

300

TYPI GÖTTINGEN

Praefatio.

Consideranti mihi rationem, qua in libris grammaticis tractata invenitur doctrina de praepositionibus graecis, maxima incidit dubitatio, num ea ad justum perfectionis gradum perducta sit, cum viderem a grammaticis vulgaribus hanc doctrinam ita esse traditam, ut et maxime diversae inter se significationes uni voculae tribuantur nullo fere interno vinculo conjunctae et eadem praepositio complures casus mutata notione regere, quod vocant, dicatur nulla ejus rei perspicua causa explicata. Profecto autem mirari debemus, quomodo fieri potuerit, ut lingua, cujus formatio profecta haud dubie est ex ipso cujusvis gentis ingenio, cum aliis in rebus accurate expressa sit ad universas mentis humanae cogitationumque nostrarum leges, praepositionum usum tam inconditum tamque solutum omni lege proferret.

Cum vero hoc pro certo habere possimus, unamquamque vocem ortam esse ut singularem eamque certam rem exprimeret sono auribus percipiendo atque ob eam rem unam tantum certamque significationem proprie habere, videndum est quomodo haec communis omnium linguarum lex in praepositionum graecarum usu sit observata. De hac re quaestio instituenda proposita est huic libello, quem ita componam, ut primum disseram de praepositionum origine, natura, notione, deinde quam vim habeant ad casus, quibuscum conjungantur, demonstrem exemplis ex scriptoribus graecis diversarum aetatum depromptis, ut perspici possit, qua ratione uniuscujusque praepositionis notio procedente tempore efficta sit et mutata.

Cum vero amplissima sit haec materia, partem tantum ejus proponam eam, ut, postquam de universa praepositionum natura exposui, de earum cum genitivis conjunctione agam.

SECTIO PRIOR.

Cap. I. De origine et natura prae- positionum graecarum.

Constat inter omnes cujusvis linguae initia repetenda esse a formatione *nominum* et *verborum*, quorum illa significant *res*, haec *motus* vel *actionis* varia genera exprimunt.*) Hae partes orationis inter se conjunctae simplicissimum efficiunt enunciatorum genus atque ita quidem, ut rei alicui h. e. nomini attribatur motus vel actio h. e. verbum, quod praedicatum vocant grammatici subjectum illud appellantes. Saepissime autem opus est ex natura rerum, ut actio vel motus, qui adjungitur nomini, aliud nomen petere indicetur, ut objectum ei addatur. Verbi enim natura ea est, ut notio ejus quasi moveatur atque profluat, qui cursus vel fluctus incidit in rem aliquam stabilem definitamque, cujus signum est nomen. Cujus concursus cum variae possint esse rationes, lingua finxit *casus*, quos *obliquos* vocamus, quia motus vel actio, quae inest verbis, nomen, in quod incidit, immutat et quasi flectit.

Talis fit progressus a simplici e subjecto et praedicato

*) Fred. Lange de casuum universis causis et rationibus dissert. Havn. 1836. § 3. „ut omnis notio ita omnis plena rei alicujus enuntiatio duas habeat partes necesse est, alteram rei, facultatis alteram enuntiationem. Sunt autem hae duae partes nomen et verbum s. subjectum et praedicatum.“

constante enunciato ad perfectius genus objecto praeditum; itaque cum praedicato accuratius definiatur subjecti notio, addito objecto verbi significatio arctioribus finibus circumscribitur. Sed accidit, ut nomen quoque definiendum sit altero nomine, ad quod pertinere, e quo pendere, cuius pars esse dicatur. Haec relatio redditur casu, quem genitivum vocamus, quo adjecto alterius nominis notio arctius definitur v. pag. — Potest deinde accedere alia limitatio nominibus per *adjectiva* addita; simili modo ad verba per eam orationis partem, quae *adverbiorum* nomine audit. Hae vero omnes definitiones notionem tantum aut nominum aut verborum, eorum aut qualitatem aut quantitatem accuratius describunt. Cogitationum autem nostrarum et secundum eas linguae quoque leges requirunt alias etiam definitiones ac primum quidem *temporis*, deinde *loci*. Temporis ratio ipsius quidem verbi conjugatione indicatur, sed neque tam accurate ut omnis temporis notio, quodcunque ejus momentum reddi et significari ea possit, neque absolute, quod nos vocamus, sed per relationem tantum ad alia tempora factam (uno excepto praesenti). Quare *particulas temporales* procreavit lingua, quibus adhibitis distincte atque absolute indicari posset, quo tempore actio verbo expressa objectum suum petat aut quo tempore nomini motio vel actio (s. praedicatum) tribuenda sit. Superest relatio localis, cui designandae inserviunt adverbia localia interque ea ***praepositiones***.

Eae ad accuratiorem et nominum inter se et verborum cum nominibus conjunctionem exhibendam adjiciuntur, ubi sensus postulat loci aliquam descriptionem. Omnes autem praepositiones proprie localem habent significationem vel, ut scribit Car. Schmidt de praepositionibus graecis, Berol. 1829 p. 5: „ea est praepositionum vis et potestas insita, quae quidem vere proprieque vocantur, ut loci significant conditionem;“ ib. paullo ante: „Recte recentioribus temporibus viderunt, praepositiones proprie loci conditionibus indicandis inservire, v. quos Lischius (Beiträge zur allgemeinen vergleichenden Sprachkunde — Ites Heft: Die Präpositionen p. 36)

affert, quibus addi possunt Boppius Cel. (Abhandlungen der Berl. Akad. 1825 p. 78) et Ramshorn Gr. lat. cf. etiam Buttm. II. p. 261. sq. not. 1. Cf. Becker Organismus der Sprache (Deutsche Sprachlehre I. Bd.) ed. I. §. 53 p. 146. „Die Präpositionen und die ihnen gleichbedeutenden Conjunctionen bezeichnen als ursprüngliche Ortsadverbien die Beziehung des Seins als eine räumliche.“ — Itaque praepositiones appositae ad nomen aliquod indicant, quae relatio localis aut inter id ipsum et alterum nomen aut inter actionem verbi et nomen ex eo aptum intersit; e. c. ubi indicare volumus, eam esse inter deos et oracula relationem, ut haec ex illis profiscantur, interponimus his vocibus particulam localem ἐξ, ergo: θεῶν ἐν θέσφατα cett. Potest autem, ut pleraque nomina res, quae sensibus percipiuntur, proprie significantia translata notione de rebus quas mente tantum complecti possumus, dici scimus, simili modo praepositionum localis notio transferri ad describendas relationes rerum, quae non in loco aliquo versantur, sed ad mentis animique motus facultatesque pertinent.

Neque vero praepositiones eos nominum casus regunt, ante quos ponuntur, sed absolutae ab enunciati nexu grammatico loci tantum significationem afferunt, i. e. sunt adverbialia.

Quam sententiam Vir Clarissimus C. E. Chr. Schneider (Vorlesungen über griech. Gramm. p. 183) protulit idem praepositiones proprie ad verba pertinuisse cumque iis compositas fuisse docens. cf. Ed. Wentzel de praep. tmesi, quae apud Herodotum invenitur. progr. gymn. Oppol. 1829 p. 5. C. Schmidt l. c. p. 6. Cum autem in iis, quae nobis servata sunt, literarum graecarum monumentis videamus praepositiones jam sui juris esse, omitta quaestione de origine ipsarum, naturam earum eam tantum consideremus, quae in usu linguae, quem nos novimus, expressa invenitur.

Ac primo quidem in universum *negare possumus ullam orationis partem in aliam eam vim exercere posse, quae nomine rectionis audit, uno excepto verbo.* Verbo enim soli

inest significatio motus, qui profluit ac procedit, donec in rem aliquam (nomen) incidat et ab ea inhibeat h. e. definiatur. Quam verborum naturam et facultatem rectionem appellarunt grammatici statuentes e verbo pendere objectum, ab eo regi nomen. Illam autem motus notionem nulla alia orationis pars habet,* cum nomina res firmas et, ubi verbi vis eas non commoveat et quasi abripiat secum, sedi suae inhaerentes significant, particulae vero neque res neque motus aut actiones indicent, sed conditiones tantummodo et relationes earum, quibus neque motus neque actio tribui potest. Quare dubitandum non est, quin praepositiones casum aliquem regere posse negemus.

Deinde sententiae meae illud favet, quod *eadem praepositio diversis casibus adjicitur mutata significatione*. Fieri autem non potest, ut eadem vocula plures casus regat (nimirum si quis omnino eas contendat casus regere) neque ut notio ejus tam varia sit et mutabilis. Quamvis enim sint verba, quibus singulis complures casus adjungantur, hoc nihil probat. Verbo enim indicatur motus vel actio, quae objectum aliquod petit vel assequitur; varia igitur est haec verbi cum objecto conjuncti ratio, varios ergo casus regere potest. Praepositiones contra, quae neque motum neque actionem indicant, sed locum tantummodo, in quo quid sit, ex quo quid veniat, quem quid petat, describunt, primo casum regere nequeunt — neque enim objectum petere cet. possunt — neque verò complures casus regere possunt, quum unam tan-

*) Ne quis objiciat mihi adjectiva quoque casus regere, dicendum est, cum ea quoque nominibus adnumeranda sint, apte cum genitivo conjungi posse. At dativus quoque nec non accusativus iis additur; sed non ita ut ex adjectivis pendeant, sed distinctionem et limitationem afferant; sic *δεινός τὴν φύσιν* et *τῇ φύσει*, ubi latius patens notio adjectivi *δεινός* addito nominis casu arctioribus finibus includitur, ita ut jam non sit omnino „validus,” sed „validus, quod attinet ad naturam s. per naturam.” Ubi autem vere regi ab adjectivis nomina dici possunt, ex natura eorum adjectivorum patet, a verbis ea derivata esse eamque ob rem retinuisse illam verborum facultatem.

tum certamque exprimant rationem. Planum igitur est, casus non e praepositionibus pendere, sed ex verbis aut nominibus, et praepositiones accuratorem tantum loci distinctionem afferre.

Tertia causa, cur praepositiones adverbia localia esse neque casus regere puto, ex ea re mihi suppetit quod *saepissime nullo qui ex iis pendeat casu addito adverbialiter positae inveniuntur* atque apud veterrimos quidem Graeciae scriptores — Homerum, Hesiodum, Herodotum dico — frequentissime; *) quae res documento est, proprie nihil eas fuisse nisi adverbia localia, postea autem magis magisque ita adhibitas esse, ut casus appositos regere neque facile sine ejusmodi casu usurpari posse viderentur. — Comparandus est usus earum vocularum, quae proxime absunt a praepositionum natura, adverbia dico nonnulla, quae cum proprie absolute poni soleant, tamen saepissime casui alicui adduntur, velut *ἄμα*, quod et sine casu ponitur et adjuncto dativo. Hom. Jl. 12, 99. *ἄμα τῷ γε* cett. Soph. Ant. 1130. *σαῖς ἄμα περιπόλοις Θυνίαισιν*. Plut. Aem. Paul. 31. Crass. 28. *ἄμα τῇ ἡμέρᾳ* Thuc. III. 1 *ἄμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι*. Cf. latinas voces „clam, coram“ cett. et „usque,“ quae quum antea adverbialiter tantum posita sit, apud argenteae aetatis scriptores praepositionis modo accusativo additur.

Proxime cohaeret cum hoc praepositionum usu adverbiali ea verborum collocatio, quam *tmesis* nomine vocatam grammatici parum convenienter legibus linguae explicare mihi quidem videntur. v. Herm. de em. rat. gr. gr. p. 116 sq. Invenitur enim saepissime praepositio aliqua sic posita, ut nullus adsit casus, quem regere eam dicant, neque cum verbo composita legatur. Quid grammatici? Statuerunt eam

*) Liceat ejus usus ex tragicis poëtis exempla afferre haec. Aesch. Choeph. 957. *ἄνα γε μὲν δόμοι* auf! Pers. 656. Choeph. 389. Eum. 356 *ἐπὶ* adverbialiter positum; item *σύν* Agam. 752. Choeph. 453. Soph. Antig. 85. 430. *πρός* Aesch. Prom. 73. 931. Eum. 229. *ἐν* Soph. Antig. 55. 420. Oed. R. 27. El. 700. *ἐκ* Soph. Antig. 425. *κατά* Soph. O. C. 1621. all.

praepositionem proprie ad verbum pertinere, sed se junctam ab eo esse, quod licentia poëtica excusant, quum apud poëtas fere solos haec tmesis inveniatur. Sed cur non apud tragicos, cur apud epicos, apud Homerum et Hesiodum maxime? Cur tragici poëtae non coacti sunt versus justi efficiendi causa aequae frequenter eadem praepositionum transpositione uti? — Quia posteriore demum aetate praepositiones magis magisque ita tractari coeptae sunt, ut casui alicui addi debere viderentur iisque uterentur scriptores vel omnino Graeci ad rerum relationes accuratius significandas. Apud vetustissimos autem illos poëtas magis naturam suam adverbialem, quae earum primitiva est ac nativa, habuerunt, eamque ob rem construi potuerunt sine casu aequae atque sine verbo, quocum componerentur. Ea autem tmesis exempla, quae apud tragicos poëtas sunt, favent maxime sententiae de praepositionum adverbiali natura propositae. Sic Aesch. Pers. 449 ed. Well. ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον totam insulam cingebant, additur notio localis ἀμφὶ „circa.“ Prom. 134. ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὸν θεμερῶπιν αἰδῶ. διὰ Sept. 771. Pers. 532. κατὰ Pers. 102. 657. 881. μετὰ Prom. 1062. Suppl. 799. Ag. 737. περί Ag. 1540. περί χεῖρε βαλοῦσα, Pers. 852. ὑπὸ Prom. 574. 880. Ag. 438. 1188. Soph. Trach. 1160. Eurip. Jon. 1213. Phoen. 940. aliis locis. Cf. Matth. Gr. gr. §. 594. 2. — Quod autem omnibus fere his locis praepositionem a verbo non distantem videmus nisi brevissima vocula interjecta, indicio est, poëtas illos sensisse particulam ad verbum maxime pertinere, adverbium igitur esse. Nos quoque hanc „tmesin“ habemus, cum saepissime ex lege collocandorum verborum, quae accuratior severiorque est quam in aliis linguis, praesertim antiquis, praepositiones disjungamus a verbo, quocum alias compositae videntur; sic dicimus: „untergehn,“ sed „die Sonne geht unter;“ unde patet, adverbialiter nos usurpare has praepositiones, ubi vero (ut in infinitivis) collocationis leges eas ante ipsum verbum poni jubeant, admittere ut cum verbo coalescant verbumque compositum efficiatur. Jam ab antiquissimis temporibus nostrae praepositiones ad-

verbialiter usurpatae sunt; sic miti (mit) v. Graff Althochdeutscher Sprachschatz II. p. 659.

Neque minus tota *ratio praepositionum cum verbis compositarum* praepositiones adverbia esse casusque non regere docet. Primum enim haec ipsa compositio, qua verbis adduntur notionem aliquam proprie localem iis afferentes, demonstrat eas ad verbum proxime pertinere, itaque esse adverbia. Tum nemo erit, qui dicat serio, casum verbo composito adjunctum non ex verbi notionem, sed ex praepositione adjecta pendere. Quid ergo? si verbum cum praepositione compositum invenitur casu qui inde dependeat nullo apposito? — Quare si legimus ἐλθοῖν πρὸς τινά et προσελθεῖν τινά, λέγειν πρὸς τινά et προσεῖπεν τινά Hesiod. theog. 24) vel προσφθέγγασθαι τινά (Eurip. Suppl. 961), βαίνειν εἰς τι et εἰςβαίνειν τι (Soph. O. C. 994), apparet accusativum pendere e verbo, quod nomen accusativo positum petere vel assequi dicitur, non e praepositione. Quin etiam invenitur εἰπεῖν τινά τι (Hom. Jl. 17, 334. μέγα δ' ἔκτορι εἶπε βοήσας Soph. Phil. 917. οἱ μοι, τί μ' εἶπας; v. Matth. Gr. gr. §. 416 β), unde elucet, verba illa praepositionis adjectione per se minime egere neque eam factam esse nisi accuratioris definitionis causa.

Omnino autem hoc amplissimum est sententiae propositae documentum, casus non a praepositionibus regi, sed a verbis, quod permulta inveniuntur *verba eundem casum regentia nulla addita praepositione quem adjuncta tali vocula*. Sic verba eundi plerumque solet accusativus sequi cum praepositione εἰς πρὸς cett., multis vero locis sine his vocibus solus accusativus aptus est ex illis verbis, praecipue apud poëtas, qui saepe aspernantur illam definitionem prosae orationi prope necessariam. (Hom. Jl. 9, 141. εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοιμεθ' Ἀχαιῶν. Aesch. Prom. 711. Σκύθας δ' ἀγίξῃ νομάδας. ib. 719. 725. 732. Soph. O. C. ed. Wund. v. 374. 642. 754. 1055. 1384 al. saepissime. Eurip. Heraclid. 32. Troad. 1055 cett.). Sic simile verbum πέμπειν solus accusativus sequitur Eurip. Phoen. 289. 291. cf. similia haec: Soph. O. C.

903. ἀπρωτον οὐ μεθ' ἧν ἂν ἐξ ἐμῆς χερός, ib. 835. μέθες χεροῖν. Il. 12, 179. νηῶν ἡμύνοντο, ib. 12. 170. ἀμύνονται περὶ τέκνων, 142 ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν, sic δοῶν τινα τι et εἰς τινα Soph. O. C. 973. δυσχεραίνειν τι (Plut. C. Gr. 1.) et πρὸς τι (Plut. Pyrrh. 21. Tiber. Gr. 13). ἰάσσειν τινα πρὸς τι et τι (Eurip. Alc. 49. τοῦτο γὰρ τετάχμεθα, Soph. Phil. 6.), ὑβρί-
ζειν τινα et εἰς τι, ἀσεβεῖν τοὺς νόμους et εἰς et περὶ τοὺς νό-
μους, cett. ejusdem modi.

Novum documentum ad probandam sententiam meam hoc affero, quod saepe verbum compositum cum praepositione eundem casum regit quem simplex, quamvis praepositio adjecta alio cum casu semper construatur. Sic dicitur ἐνοικεῖν χώραν, quamvis ἐν dativum casum solum regere grammatici doceant; οἰκεῖν χώραν simplicissimum est (Thuc. II., 36. τὴν αὐτὴν χώραν ἀεὶ οἱ ἀντιοὶ οἰκοῦντες), deinde additur notio localis „in,“ quae adjicitur verbo apposita ἐν particula eadem verbi rectione servata, ergo ἐνοικεῖν χώραν. Similia sunt εἰσέρχεσθαι τινι Soph. O. C. 368. Trach. 295. Plato Phaed. (cf. 58 E.) 59 A. οὐδὲν πᾶν μοι ἔλεεινὸν εἰσφέρει, id. Civit. I. 330 D. εἰσέρχεται αὐτῷ δέος. — Cf. Matth. Gr. gr. §. 402 c, cujus exemplis adde Hom. Od. 1, q. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόσασμον ἡμαρ. Soph. O. C. 863. ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμι' ἀποσπάσας cett. ib. 1186. Antig. 1034. ἀντιπεῖν τινα, O. C. 996. ἐμοί — ib. 950. ἀντί τινος. Soph. Aj. 1247. ἐρχέων ἐγκλημένους cf. O. R. v. 233. γῆς ἐσδέχεσθαι Eurip. Phoen. 461. εἰσδεῖξαι τειχέων. — Denique hoc quoque demonstrat, in verbis compositis nullam esse praepositionum vim ad regenda nomina, quod invenitur verbo composito alius casus subjunctus quam eidem verbo simplici eadem apposita praepositione: Hom. Il. 3, 152. δεινὸν ἐφ' ἐξόμενοι, Soph. O. C. 100. κατὰ σεμνὸν ἐξόμεν βάρηρον — cf. Phil. 1124. Pindar. Nem. 4, 108. (66 Boeckh.) ἐφ' ἐσθαι cum genitivo.

Jam vero etiam e collocatione praepositionum elucet ad-
verbia eas esse haudquaquam casus regentia. Postpositae enim
saepissime sunt casibus suis ita ut intelligatur, verba proprie
non egere appositis praepositionibus, sed eas ut adverbialem

tantum loci notionem inferant, adjunctas esse. Sic Pindar. Ol. 3, 6 (10): χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἐπὶ στέφανοι. Aesch. Suppl. 259. χώρας γὰρ ἐλθὼν Ἄπης ἐκ Ναυπακτίας. Soph. Ant. 364. ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοι' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει. O. C. 638. ib. 125, ad quem locum similia exempla attulit Neuius El. 14. O. R. 178. Eurip. Phoen. 24, quibus addit Wunderus Aesch. Sept. 167.

Accedit quod interdum praepositiones cum verbis compositae sunt, ubi proprie nomini addendae erant: Herod. 5, 62. ἐκποιεῖν τὴν λίθον, Pindar. Pyth. 4, 18. ἀπέπνευσ' ἀθανάτου σίσυρατος cett.

Postremo ex eo quoque patet adverbialis praepositionum natura, quod saepe *adjiciuntur iis nominum formis, quae ipsae certam aliquam localem relationem significant*; quamvis enim terminatio — *θεν* exprimat motum ex loco, tamen nonnunquam ad accuratius indicandam hanc notionem apponuntur praepositiones. Sic Hesiod. theog. 720. ἐνεργ' ἐπὶ γῆς cf. Hom. Il. 8, 16. ἰόσσον ἐνεργ' Ἀἰδεω. Plat. Phaed. 67 C. πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος; sic ἐξ οὐρανόθεν, πρὸ γόωσδε. v. Soph. Antig. 106 interpp.

Cum igitur in antiquissimis Graecorum scriptoribus facile perspiciatur praepositionum adverbialis natura quippe quae et saepissime sine casu inveniantur adverbialiter positae et saepe omissae sint, ubi posterioris aetatis scriptores iis utuntur, statuendum est, primo praepositiones inservisse describendis accuratius relationibus localibus et nominum inter se et nominum atque verborum, ita ut, ad quem casum adjicerentur, ejus propriam significationem nova notione addita arctioribus finibus circumscriberent. Quae notionum limitatio paulatim necessaria facta est praecipue in prosa oratione, cum magis magisque exulta lingua copiae ejus novis undique receptis notionibus aucta, non sufficerent primitivae illae relationes casuum formis designatae, sed accuratioribus distinctionibus opus esset. E. c. nudus accusativus, quem apud Homerum et tragicos poetas invenimus appositum verbis cundi (v. p. 9), in prosa oratione dubito an apud nullum scripto-

rem reperiatur ad indicandum finem, quo actio eundi verbo expressa tendat. Propria enim notio accusativi videtur ea esse ut significet id, quod ad actionem verbi ita pertineat ut tanquam materia sit, qua repleatur. Dici ergo potest *ὁδὸν ἔλθειν* h. e. via pertinet ad *ἔλθειν* ut substantia motus, qui exprimitur hoc verbo, qua addita notio eundi definitur.*) Atque ita quodammodo singulare eundi genus exprimitur et novum verbum quasi compositum efficitur neque desunt ejusmodi verba in eundem modum revera composita, ut *μικρολογεῖν*, *ὀψοφαγεῖν*, *ὄρεβατεῖν*, *βουθυτεῖν*, *ταυροσφαγεῖν* all. cf. nostra „ackerbauen cet. et nomina similia: Feldzug, Himmelfahrt, Thronfolge, quae si in membra sua singula dissolvimus, vel praepositionibus adhibitis explicandae sunt. cf. Becker Organ. der Sprache — ed. I. §. 40 p. 180. — Si vero verbi notio non totum, in quod incidit, objectum quasi complectitur, sed adjungenda est res aliqua, quam petat tantummodo, tum simplici casu addi solet vox hanc relationem significans. Cum igitur indicare volumus finem, quem petat motus euntis, non sufficit nudus accusativus (neque enim ita cogitatur res eo descripta ut tanquam substantia et materia notionis verbalis sit); quare adverbio locali ea verbi directio indicanda est (v. Wentzel l. c. §. 3 in.) posteriore certe aetate, cum mens humana magis exculta accuratori rerum distinctioni verbis reddendae assuefacta esset. Adjiciebantur ergo prout res posceret praepositiones vel *εἰς* vel *πρός* vel *ἐπί* vel *παρά* cett. Itaque jam non licuit ita dicere, ut Soph. O. C. 1286. *αἰ δ' ἡλθον* (cujus rei causa venerim), ib. v. 1305 *τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κρυῶ*; O. R. 976. *τοῦτ' ἀφικόμην*, sed addi

*) Cf. Eurip. Alc. 621. *ἔξιούσαν ὑστάτην ὁδόν*. Aesch. Prom. 964. *κέλευθον ἦνπερ ἡλθες* ib. 710. *σιεῖχ' ἀνηρότους γύας* id. Sept. ad Theb. 696. Xenoph. de venat. 5, 29. *φεύγειν ὄρθιον*, id. de re equestr. 8, 1 *τρέχειν καὶ προανῆ καὶ ὄρεια* (vel ὄρθια) v. Cl. Haasium ad Xen. de rep. Lac. p. 67. Cf. apud Latinos: Cicer. de offic. 3, 10 §. 52 qui stadium currit. Virg. Aen. 4, 467. longam ire viam. id. 5, 862. currit iter tutum. (cf. Hor. Sat. 1, 5. 63. saltare Cyclopa cett.)

praepositiones oportuit. *) Quin etiam sunt verba, quorum actio proprie non solum petere, verum etiam assequi objectum dicitur quibusque eam ob rem accusativus adjici solet, ut ἰδεῖν, βλέπειν τινά simill. h. e. nomen quod accusativo ponitur continetur actione verbi. Sed potest quispiam dicere velle eam actionem verbi non continere atque complecti objectum suum, non assequi illud nomen, sed dirigi tantum ad ipsum, petere objectum aliquid; cujus directionis notioni exprimendae cum inserviant adverbialia localia supra nominata, dicitur βλέπειν πρὸς τινά. Aesch. Pers. 788. εἰ τι πιστεύοι θεῶν χρηὴ θεσφάτοισιν ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα βλέψαντα i. e. oculos convertentem ad ea, quae nunc facta sunt, quod non idem est atque: videntem quae nunc facta sint. id. Suppl. 706. πρὸς πρῶγμ' ὁρώσας. Soph. O. C. 274. ἡγεῖσθαι δὲ βλέπειν μὲν ἀντιοῖς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν, βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς. Plato Phaed. p. 60 A. βλέψας ἐς τὸν Κρίωνα. id. Tim. 24 A. τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῆδε. Demosth. Ol. III. p. 27 B. διὰν τε εἰς τὰ πράγματα ἔπο- βλέψω καὶ διὰν πρὸς τοὺς λόγους. Etiam ad verba audiendi apponuntur eadem praepositiones eodem modo verbaalem notionem limitantes ut Aesch. Choeph. 408. πρὸς ἔπος κλονούσῃ. Eadem est ratio differentiae, quae intercedit inter λέγειν τίνα et πρὸς τινά, sic Soph. Ant. 1038, ἄρ' οἴσθα ιαγόνδ' ὄντας ἂν λέγῃς λέγων; an nescis argumentum orationis tuae (ἂν λέγῃς) esse reges? ita ut accusativo substantia vel materia dicendi designetur (cf. Horat. Sat. 1, 3, 12. reges atque tetrarchas, omnia magna loquens, id. epist. 1, 7, 84. sulcos et vineta crepat mera. Plaut. Poen. 1, 2, 40. ne nosmet nostra etiam vitia loquamur); inde profectus est accusativi

*) „Quid“ pro „ob quid, ad quid, cur“ apud Latinos non alienum est ab optima notae scriptorum dictione. Auct. ad Herenn. 4, 22. quid veniam mox cognoveris. Apud comicos autem Latinorum poetas latissime patet hic usus. Plaut. Amph. 1, 193. 194. 226. ib. 11 haec heri immodestia coëgit — ad haec. cf. Virgilianum illud: auri sacra fames quid non mortalia pectora cogis. Plaut. Curc. 2, 3, 48. Epid. 1, 2, 28. mil. gl. 4, 4, 22. Pseud. 2, 2, 44. Terent. Hec. 3, 3, 8. laete exclamarunt „venit“ id quod me repente aspexerant.

usus in dictionibus λέγειν ὑνὰ κακὰ vel κακῶς (ποιεῖν ὑνὰ κακῶς) ut is, de quo κακῶς vel κακὰ loquitur aliquis, ejus sermonis sit argumentum. Sin actio verbi non repleta hoc argumento, hac materia cogitatur, sed petens tantum eam, adjicitur adverbium locale, quo distinguatur hæc verbi ad objectum suum relatio ab illa; dicitur ergo λέγειν τι πρὸς ὑνὰ, in qua constructione tantum abest ut πρὸς accusativum regat, ut omissum esse possit, quod declarant exempla supra allata.

Sed ne diutius in re satis perspicua morer, dicam brevi simili modo omnium praepositionum usum magis magisque necessarium factum esse linguae, cum subtiliores earum maxime rerum, quae sensibus non sunt subjectae, relationes apte indicandae essent. Atque ita quo quaeque lingua est politior et copiosior, eo majore praepositionum numero instructa est eoque distinctiores harum exhibet notiones et quo quis scriptor est accuratior ac pressior verbis, eo amplior praepositionum usus apud eum invenitur. — Neque hæc sola causa est varii praepositionum usus, sed accidit ut in linguis quibusdam ipsarum natura jubeat saepius, quam in aliis, praepositiones usurpari. Velut omnes linguae, quibus desunt apte excultae facileque internoscendae casuum terminationes, quod aliae linguae ipsa nominum declinatione efficiunt, id eas praepositionum auxilio significare oportet. (v. Fred. Lange l. c. §. 38.) Sic sermo francogallicus ne formare quidem casus potest nisi praepositionum ope; simili modo hebraica lingua casus format praefixis, quae vocant, ante nomina positis. Neque vero aliter fere nostrae quoque linguae ratio se habet, quum nos quoque careamus distincte expressis casuum terminationibus eamque ob rem saepissime cogamur, ut praepositionibus additis eas designemus relationes, quae in antiquorum populorum linguis sola nominum flexione satis indicantur. In lingua denique polonica, quamvis habeat singularem casum ad exprimendam relationem localem, ubi quid sit (quem Localem appellant ejus linguae grammatici), tamen praepositio semper ei additur „in“ significans neque

non qui eidem linguae est casus instrumentalis cum prae-positione, quae latinae „per“ similis est, conjunctus plerum-que adhibetur. Jam vero illud quoque sententiam proposi-tam confirmat, quod in linguae latinae posteriore aetate, quam argenteam nos vocamus, latius patet praepositionum usus eaeque usurpari solent; ubi aspernatos eas esse prioris aevi scriptores constat. Cujus rei origo inde repetenda est, quod illo tempore summum pollebat studium, novo atque inusitato genere dicendi novas illecebras addere scriptis et exquisita ac subtili elocutione captare hominum plausus, (v. Senec. epist. 100 §. 4. 5.), cum coepta essent ex formae nitore ele-gantiaque atque ex argutiis facetiisque magis aestimari quam ex argumento ac fine, quem propositum sibi peterent, viro-rum ingeniosorum opera; accedit quod procedente tempore primitiva casuum vis et potestas magis magisque ignota facta est, qua obliterata atque obscurata ad strictiores rerum rela-tiones exprimendas praepositionibus opus erat.

Quae si omnia reputamus, fieri non potest, quin dica-mus praepositiones non regere casus, sed ortas ex desiderio et necessitate significandarum relationum localium proprie adverbia esse, temporis autem progressu ita fere tractatas esse hebetata inter homines nativae earum notionis memoria, ut viderentur ipsae habere vim aliquam in nomina, quibus adderentur. Superest igitur ut primum dicam quae sit uni-uscujusque horum adverbiorum localium propria notio, deinde quo modo afficiant relationes nominum aut verbi cum no-mine constructi, quibus sunt interpositae.

Cap. II. De singularum praepositio-num notionibus.

Summam praepositionum copiam, qua abundat lingua graeca, primum dividere possumus in praepositiones proprias ac derivatas; hae deinde possunt esse ductae a nomine ali-quo aut verbo (*πέραν, πλὴν, ἐγγύθεν, ἔξωχα* cett.), ab alia

praepositione (εἰσω, ἔξω, ἀνωθεν, κάτωθεν cett.), denique compositae ex duabus praepositionibus (παρέξ, ὑπέρ, διέξ, διαπρό — ἀντιπέρας cett.). Proprias autem praepositiones eas vocamus, quae nullum produnt vestigium, quod nos quidem cognoscere possimus, originis ab alia voce ductae, sed primitivae esse videntur. Recenset eas Dionysius Thrax. p. 641. εἰσὶ δὲ αἱ πασῶν προθέσεις τῇ ὧν μονόσυλλαβοι μὲν ζ', ἐν, εἰς, ἔξ, πρό, πρὸς, σύν, αἰνέες οὐκ ἀναστρέφονται, δισύλλαβοι ἰβ' ἀνά, κατά, διά, ἀμφί, μετά, παρά, ἀντί, ἐπί, περί, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ. cf. Buttm. Gr. gr. ampl. II. §. 115 a.

His omnibus subest loci aliqua notio, ex qua re rationem dividendi eas in singulas classes petamus. Minime enim probari potest is dividendi modus ex externa tantum rei specie, non ex ipsa ejus natura desumptus, quo utuntur grammatici nostri vulgares, ut praepositiones dividant in eas, quae unum tantum casum aut genitivum aut dativum aut accusativum regant, et in eas, quibus duo, et in tales, quibus tres casus adjungi possint. Neque vero praepositiones regunt casus, quibus adduntur, propria sua vi, quare ex hac earum grammatica constructione non est petendum principium divisionis. Ut haec distributio ex externo tantum usu ducta non respecta praepositionum singularum natura rejicienda est, sic ea quoque, quam Reisigio placuisse testatur Cl. Haasius ad Reisig. schol. de gramm. lat. habit. adnot. 261, a vero abest, cum ex ipsa quidem praepositionum natura, scilicet ex terminationibus earum factum, sit discrimen, sed usu harum vocum improbetur. Tria enim statuit genera praepositionum primum continens eas, quae vocali α terminantur, quas motum in locum aliquem, alterum praepositiones exitum habentes in ι, quas quietem in loco, tertium eas, quae in ο exeunt, quas motum ex loco significare dicit, quibus addit ut incertae notionis ἔξ, εἰς (ὧς), σύν, ὑπέρ. Sed usus linguae docet hanc disjunctionem minime naturae rei convenire, cum pleraeque praepositiones tria illa genera relationis localis indicare possint pro facultate verbi, cui additae sunt. Alio modo rem conficere conatus est Car. Schmidt l. c. p. 85.

duas statuens praepositionum classes, vocali alteram, alteram consona litera terminatam earumque duarum classium complures esse species, primam complectentem praepositiones in α exeuntes, quas dicit adverbiorum prae se ferre speciem (ut $\alpha\chi\alpha$, $\omega\kappa\alpha$, $\sigma\acute{\alpha}\rho\alpha$, $\acute{\alpha}\mu\mu\iota\gamma\alpha$, $\lambda\iota\gamma\alpha$); alteram, ad quam pertineant eae, quae jota pro terminatione utantur, quas „itidem cum adverbis proxime facere“ scribit comparatis $\pi\omicron\delta\iota\sigma\iota$, $\Pi\epsilon\lambda\omicron\pi\omicron\nu\alpha\sigma\iota\sigma\iota$, $\acute{\alpha}\mu\epsilon\lambda\eta\tau\acute{\iota}$, $\acute{\alpha}\mu\upsilon\nu\eta\tau\acute{\iota}$; tertiam denique speciem vult efficere eas, quae o habeant in fine, quas olim exitum in α habuisse opinatur. Hac vero praepositionum descriptione vereor ut aliquid efficiatur, cum discrimen inter singulas classes statutum et perexiguum sit neque ipsius linguae usum satis respiciat. Omnino autem formae praepositionum ullam lucem afferre posse non videntur ad singulas earum classes constituendas; quare assentior Beckero, qui l. c. p. 146 §. 53 dicit praepositiones primitivam suam notionem (Wurzelbegriff) amisisse relationemque solam iis expressam in iis valere et quasi vivere, deinde pergit: so hat sich diese Beziehung bei den meisten Praepositionen in verschiedenen Sprachen auf verschiedene Weise individualisirt; dieselbe Praeposition hat oft in jeder Sprache und Mundart eine anders bestimmte Bedeutung und die Synonymik bemüht sich daher meistens vergebens, die Bedeutung derselben aus ihrem Wurzelbegriff herzuleiten.“ Quamobrem ex ipsa praepositionum notatione, qua quaeque praedita invenitur in usu linguae, in ordines certos describendas eas esse existimo. Quam viam ingressus Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 162 in eo falsus est, quod nullam prorsus rationem habet localis praepositionum significationis, quae est earum unica vel certe propria. Jam vero mea mihi proferenda est sententia de optimo modo distribuendarum praepositionum.

Dixi autem supra, esse eas adverbialia loci accuratorem descriptionem afferentia motui aut actioni verbi ad nomen aliquod pertinenti aut relationi nominis cum altero nomine conjuncti. Sequitur inde ipsas nihil indicare nisi locum et ex verbi tantum cum nomine aut duorum nominum

inter se conjunctione affici posse ita ut motum aliquem et directionem vel ex loco vel in locum designare videantur. Quare ea fere omnium vis est ut proprie quietis in loco aliquo relationem significant ita ut pro natura casus e verbo apti dicatur nomen, cui praefiguntur, facultas verbi petere aut in eo perfici aut ejus esse e. c. εἶναι ὑπὸ γῆς h. e. actio verbi εἶναι pertinet ad nomen γῆς, sed particula ὑπὸ „sub“ addita affertur notio „esse terrae ita, ut sub ea sis;“ ἐλθεῖν ὑπὸ τὸ ὄρος accedere montem, ut sub eo sis; εἶναι ὑπὸ γῆ; actio verbi εἶναι perficitur in nomine γῆ, non autem in ipsa terra, sed sub ea, quae definitio accedit praepositione ὑπὸ apposita cett.

Prout autem variae sunt rerum conditiones locales, varias finxit unaquaeque lingua praepositiones atque eo plures, quo exultior copiosiorque ipsa est.

Simplicissima est conditio localis „esse in loco:“ ἐν, accuratior jam est „in medio loco:“ μετὰ, super aliquo loco: ἐπὶ, sub loco: ὑπὸ, circa: ἀμφὶ et περὶ, juxta: παρὰ, conjunctim cum aliquo in eodem loco: σὺν (recte autem hanc vocem σὺν, ξὺν — ξυνός, „sam“ sanscrit., cum, samt — non esse veram praepositionem proprie, quia ex nomine orta sit, dicit Schmidt. l. c. p. 87). — Jam dici potest aliquid esse in loco, sed ita ut non quiescat in eo, sed moveatur intra terminos, quibus ipsa res circumscribitur; cujus relationis variis rationibus designandis inserviunt praepositiones: ὑπέρ significans relationem motus in superficie alicujus rei vel super ea, διὰ motum per totam rem transeuntem describens eamque ad particulam tanquam species pertinent ἀνά: per aliquam rem a parte inferiori ad superiorem, et κατά plane contrariam habens notionem. — Omnes quae his praepositionibus exprimuntur relationes locales conjungi possunt non solum cum verbis quietem vel conditionem aliquam significantibus, verum etiam cum iis, quae motum in locum aliquem indicant, quibus additur objectum quod petant. Possunt ergo non solum dativo addi, qui casus proprie inseruit significandae quieti in loco, cum eo ponatur res, in qua

actio verbi perficitur, sed etiam accusativo, quo additur substantia notionis verbalis; postremo genitivo quoque ex nominibus et verbis pendenti addi possunt, cum pertinendi notioni, quae ei casui inest, adjungi possit descriptio localis. Qua in re minime mirum esse potest, neque quod ea praepositio, qua proprie ac praecipue indicatur quies in loco (*ἐν*), rarissime tantum invenitur genitivo aut accusativo addita, neque quod eae, quibus inest motus quaedam notio (*ὑπέρ, διὰ, κατά* — *ἀνά* v. p.) cum dativo non conjunguntur. Ceterae vero cum omnibus casibus obliquis construi possunt pro relatione locali, quae interest inter verbum et nomen aut duo nomina, cujus describendae causa praepositiones apponuntur ipsae. — Inde fit ut sint particulae quaedam locales, quae soli genitivo adduntur, utpote quae nihil efficiant quam accuratorem definitionem illius rationis pertinendi, scilicet *ἀντί* et *πρό*, quarum haec aequat latino „ante,“ illa significat „e regione loco alicui oppositum esse.“ — Eadem est causa, cur particulae *ἐξ* et *ἀπό* non construantur nisi cum genitivo, quippe quae eam habeant notionem, ut motum ex aut ab loco aliquo ortum indicent; ea autem res, quae eam habet ad alteram relationem, ut ex vel ab ea veniat, ad eam pertinet proprie; quamobrem ejus rei genitivus casus ponitur, cui ut relatio proficiscendi ex vel ab ea indicetur, apponuntur adverbia localia aut *ἐξ* aut *ἀπό*. — Superest tertia relatio localis, directio in locum, quam accusativo designari supra diximus; haec accuratius describitur particula *εἰς* s. *εἰς* motum in ipsum locum exprimente. Ex qua hujus adverbii natura patet, non posse ipsum alii casui adjungi atque accusativo, cum eo ponatur substantia vel objectum verbi. Ubi igitur dicere volumus, actionem vel motum verbi id non plane assequi, sed dirigi tantummodo ad ipsum, apponitur particula *εἰς* (v. pag. 12 sq.). Quae ubi genitivo adjungitur non statuendum est hunc casum in eam abiisse notionem ut designet objectum motus, qui inest verbo, sed retinet suam naturam ita ut per translationem ex vivido graecae gentis spiritu ortam res aut actio *εἰς* aliquid moveri dicta tanquam asse-

cuta jam finem suum jamque in eo posita cogitetur (cf. νόσιος γαίης Hom. Od. 5, 344. Eurip. Jph. T. 1066 Dind., latinum „ponere, collocare in loco). Sic Hom. Od. 4, 581. ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτιοιο διΰπετέος ποταμοῖο σῆσα νέας h. e. in Aegypto constitui naves addita motus notione per adjunctum εἰς. cf. ἀνὰ νηὸς βαίνειν pag.

Tali modo haec genitivi cum εἰς particula conjunctio explicari potest, nisi forte in dictionibus communis vitae consuetudine tritissimis, ut ἐλθεῖν, βαδίζειν, πέμπειν εἰς τινος, εἰς ἔδου ἐλθεῖν Plat. Phaed. 68 A. ellipsi statuta notionem δόμον excidissemus. cf. Plat. Hipp. maj. 304 D. ἐπειδὴν εἰς ἐλθω οἴκαδε εἰς ἔμμαντιοῦ, Arist. Lys. 1070 Enger. χωρεῖν οἴκαδ' εἰς ἐαντιῶν, quod ita fere solvi possit: εἰς οἶκον (= οἴκαδε) ἔμμαντιοῦ, ἐαντιῶν, addita εἰς particula ad exhibendam distinctius eundi rationem.

Eadem fere potestas est particulae πρὸς, neque vero tam arcte circumscripta, ut iis tantum verbis, quae motum in locum exprimunt, adjungi possit. Propria enim ejus significatio est „versus“ quae verbis movendi aptissime adjicitur accusativum regentibus; quum vero praepositionibus ipsis nulla insit movendi facultas, etiam dativo addi potest particula πρὸς versus (ut omnino haud multum differt ejus significatio a παρὰ). Itaque jam mirum esse non potest, si eadem genitivo quoque adjicitur rationem pertinendi ad aliquam rem, quae illo casu describitur, locali definitione „versus“ addita accuratius exprimens.

Postquam tali modo demonstratum est, quae sit uniuscujusque praepositionis propria natura, secundum quam aut uni tantum aut duobus aut tribus casibus adjungi possit, transeundum jam est ad explicandam rationem, qua praepositiones inserantur et inter duo nomina et inter verba atque nomina.

SECTIO ALTERA.

Cap. I. De praepositionibus genitivo casui adjunctis.

1. De natura genitivi.

enitivo propriam notionem eam dicit esse Matthiaeus Gr. gr. §. 313, ut significet rem, ad quam altera pertineat accidentiae, quam vocant, loco. Reisigius in scholis a Cl. Haasio editis §. 348 hunc casum dicit id designare, ad quod objectum aliquod ut praedicatum pertineat atque ita substantivum, ex quo pendeat genitivus, substantivum attributivum vocari posse. Hermannus denique in libro de emend. rat. gr. gr. p. 139. genitivo substantiam docet designari „ut cum dicamus „Atheniensium civitas;“ in quibus verbis genitivum „Atheniensium“ Athenienses ut substantiam cogitari jubere, cujus quod deinde addatur accidens sit;“ ib. p. 140: „quotiescunque aliquod nomen genitivo casu adhibeatur, semper rem ita cogitari, ut ex ea pendeat alia res tanquam aliquid accessorium, ipsa autem ex nulla re pendeat, sed sola per se constet.“ Quae celeberrimi viri sententia probanda mihi videtur, cum ipse notionem substantiae non tam arctis finibus circumscriptam velit, ut nihil sit, nisi ex quo quid factum sit. — Omnino autem genitivum exprimere arbitror rem, ad quam altera pertinet, (cf. Cl. Schneider l. c. p. 125. 128) quam pertinendi rationem variam esse posse videbimus. At non solum cum substantivis aut nominibus conjungitur genitivus, qui proprius ejus est usus, sed idem verbis quoque additur atque ita quidem, ut aut referendus sit ad subjectum totius sententiae, quod fit in enunciatis, quorum subjecto genitivus adjungitur per copulam vel simplicem (est cett.) vel repletam singularis alicujus conditionis notione (*μένειν, καί-*

σθαι, καθῆσθαι) cf. Cl. Schneider l. c. p. 126: die Erde ist überall des Herrn cett., welcher Sätze eigentlicher Sinn nicht durch irgend ein von aussen her zu ergänzendes und den Genitiv erklärendes Wort verdeutlicht werden kann, sondern nur durch Wiederholung des Subjectworts: die Erde ist überall Erde des Herrn; aut ita ut non ipsa verbalis notio eum regat, sed nominalis, quae inest verbo, per quam certum aliquod praedicatum infertur notioni simplici „esse, agere cett.“ In unoquoque enim verbo duae insunt naturae et notiones, altera proprie verbalis h. e. significans „moveri vel agere,“ nominalis altera, quae tanquam materia est ac supplementum notionis verbalis; quarum cum illa verbi terminatione exprimitur, haec tota radice, quam vocamus, continetur, ita ut e. c. πολεμεῖν coalitum videatur ex verbali notione „agere“ et substantia πόλεμος. Ex hac nominali notione, quae inest verbo, optime pendere posse genitivum mox declarabimus. Quomodo autem haec verborum potestas, ut genitivum regant, orta sit, ex ipsius linguae progressu egregie, ut solet, Hermannus ad Viger. p. 877 docet his verbis: „Hujus (genitivi) proprium est id indicare, cujus quid aliquo quocumque modo accidens sit. Usurpatur autem genitivus duobus modis, uno ut, quod alicujus rei est, quid hujus rei sit, dicatur; altero ut quid universe dicatur alicujus rei esse. Prior modus continet nominum substantivorum cum genitivo constructiones, alter adjectivorum et verborum. Dicatur nunc de genitivo substantivis juncto. Homericum illud Iliad. λ' 124. χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, tribus modis potest intelligi, quorum primus maximeque simplex et „aurum, quod Alexandri est, accipiens;“ secundus, quo hic usus est poëta, „aurum ab Alexandro accipiens,“ qui modus mansit ex antiquo et rudi sermone, qui, quoniam a quo quis acciperet quid, ejus id ipsius esse videretur, aurum alicujus accipere dicebat, etiam quum ab aliquo id accipi significandum esset. Inde postea coeptus est genitivus ipso cum verbo construi, etiam si abesset rei, quae acciperetur, commemoratio, ut δέχεσθαι υἱος notaret „accipere ab aliquo.“ Tertius modus est, quo

ist „aurum pro Alexandro“ indicatur cett.“ — Proprie enim genitivus non pendet nisi e nominibus, quam rem accurata len omnium cum genitivo constructorum verborum consideratio ern confirmat. Additur autem nomini per genitivum alterum, ist cujus praedicatum ipsum est, cui est subordinatum, ut dicunt tio grammatici, quamvis ex ratione grammatica videatur ipsum er- casu non obliquo positum regere genitivum; velut in „mul- ere titudo hominum“ latius patet hominum notio, quam multi- tudinis, quae pars tantum eorum est.

Variae autem relationes genitivo exprimuntur. Primum vel enim id significat, ad quod aliquid tanquam accidens perti- up- neat, velut „constantia animi, filius Neoclis;“ deinde ver- ni- bis additus „esse alicujus,“ εἶναι, γίνεσθαι τινος cett. Is ati- est, quem genitivum *subjectivum* grammatici vocant, quia ge- no- nitivo subjectum ponitur, cujus praedicatum aut nomen aut no- verbum est. — Potest deinde nomen genitivo positum alio vox modo restringere notionem substantivi aut verbi, cui additum ut est, atque ita quidem, ut exprimat rem, intra cujus fines re- contineatur notio alterius nominis, objectum, ad quod perti- nis: neat ejus potestas; velut si dicimus: „amor patriae“ amoris quo notio definitur patriae notione, cum ad eam solummodo per- vus tinere dicatur. Sic verborum ἐρᾶν, μετέχειν, λαγχάνειν, ἀκούειν rei κατηγορεῖν, multorum aliorum notio circumscribitur addito esse. objecti genitivo. Hoc genitivorum genus *objectivos* vocant. — ivo Genitivus autem subjectivus arctissime cohaeret cum eo ge- unc nitivi usu, per quem id nomen, ad quod aliquid pertineat, 24. hoc casu ponitur, e. c. „domus Ciceronis“: „Ciceronis“ prae- igi, dicatum est „domus,“ quae ad eum pertinet ita, ut ipse eam ex- possideat. Videmus ergo hoc simillimum esse genitivi sub- au- ququo id, ut „constantia animi“: constantia, quam animus pos- uid, sidet); quamobrem hoc genitivorum genus, quod *possessivum* bat, vocant, natura sua atque usu species tantum est genitivi sub- de- jectivi. Potest etiam aliquid dici esse alicujus ita, ut is sit am ejus auctor; sic „Demosthenis orationes“: quae ita pertinent 9. ad ipsum, ut earum auctor esse dicatur. Ergo genitivus *aucto- quo ris* quem vocant optime ad genitivi subjectivi usum refer-

tur, cujus et ipse tanquam species est singularis. — Neque vero ipse objectivus genitivus non similis est subjectivi neque communis utrique deest notio, primitiva atque ea quidem, quam omnino genitivo tribuendam esse statuimus, ut uterque pertinendi rationem designet, ita ut ad illud nomen, quod genitivo casu ponitur, alterum pertinere dicatur; e. c. amor patriae dicitur pertinere ad patriam, ejus esse, ita fere ut sit patria amoris substantia, quam vocat Hermannus l. c. Grammatica igitur et logica ratio plane eadem est et nos tantum aliter utramque relationem reddere cogimur nostrae linguae ingenio. — A genitivis autem objectivis aequae atque a subjectivis proxime abest is usus hujus casus, cui genitivo *partitivo* nomen esse grammatici voluerunt; etenim is quoque significat aliquid pertinere ad nomen genitivo positum, ita ut ejus pars sit. Deinde ne illi quidem genitivi, quos genitivos *qualitatis* appellamus, alieni sunt a propria et primitiva hujus casus notione maximeque conveniunt cum genitivis objectivis, cum iis significetur aliquid, ad quod pertineat persona vel res ita, ut res genitivo posita iis tribuenda sit. De quo genitivi apud Graecos usu haec scribit Franc. Vorländer, elem. doctrinae de casibus (diss. Berol. 1834) p. 54: In graeca lingua pauca inveniuntur quae ad hanc rationem accedunt; quae Lobeck. ad Phryn. p. 215 affert, sunt serioris graecitatis. Matthiaeus 316, e. plura affert, quae huc non pertinent; sed nonnulla proprius accedunt, e. c. Herod. I, 167. quidam dicitur *τρόπου ἡσυχίου*. ib. V. 92. *τοιούτων ἔργων ἐστὶ ἡ τυραννίς*. His adjunge Aesch. adv. Ctes. 169. *θεωρήσατ' αὐτὸν μὴ ὁποιόνου τοῦ λόγου, ἀλλ' ὁποιόνου τοῦ βίου ἐστίν*. Arist. Plut. 246. *ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἰμὶ αἰεί*. ib. 862. *εἰοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος*. Jph. Taur. 1112. *παρθένος ἐβδοκίμων γάμων*. (Electr. 949 *πόσις μὴ παρθενωπός ἀλλὰ τὰνδρείου τρόπου*) Arist. Av. 833. *ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τῆς περικοῦ*. cf. Herod. I, 56; Arist. Vesp. 1512. Soph. Aj. 1103. *ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς*. Latior relatio hujus generis in graeca lingua prorsus non inveniri videtur. Quae cum ita sint, facile perspicitur, omnia haec diversa

genitivorum genera inter se conjuncta esse communis notio-
nis vinculo omniaque orta esse e primitiva hujus casus signi-
ficatione. Quare cum facillime inter se misceri confundique
possent, ut id vitium tolleretur omnisque sermonis ambigui-
tas amoveretur, praepositiones adhibuerunt Graeci, quibus sin-
gulas relationes genitivo expressas distinguerent prout res po-
stularet. Itaque non pendent genitivi e praepositionibus, sed
hae adverbiorum localium munere funguntur interpositae ge-
nitivis et nominibus aut verbis hos regentibus. — Ad quod
demonstrandum ex singularum praepositionum usu nunc
accedam.

2. Singularum praepositionum genitivo adjunctarum usus.

Ea est natura omnium rerum propria, quas lingua no-
minibus exprimit, ut locum aliquem obtinere videantur ha-
beantque, quod nostri vocant „ein Sein im Raume.“ Itaque
si quid dicimus pertinere ad alteram rem, localis haec est
relatio. Unde fit ut ipse locus, cujus h. e. in quo quid sit,
genitivo casu ponatur. Atque is genitivi usus praecipue spec-
tandus est, ubi de praepositionibus cum hoc casu conjunctis
agitur: praepositionis enim locales rerum relationes designant
nec nisi translato sensu ad rerum mente tantum percipien-
darum rationes definiendas apponuntur. — Neque tamen pri-
mitivam genitivi notionem hanc loci, in quo quid sit, desig-
nationem dixerim, ut plerique fere grammatici; verum referri
optime potest ad illam, quam proprie inesse genitivo decla-
ravimus. — Ac saepissime quidem hic localis nostri casus
invenitur apposita particula aliqua locali, v. Matth. Gr. gr.
§. 324, 8., neque tamen ex hac pendet genitivus (ut omnino
rectionis facultate praeditae non sunt particulae) nisi forte
quibusdam attribuimus substantivam notionem, quod admitti
potest in plerisque earum, ut $\tau\eta\delta\epsilon$, $\pi\omicron\upsilon$, $\pi\omicron\iota$, $\alpha\lambda\lambda\eta$, cett. de-
rivatis a nominibus adjectivis et pronominibus, ita ut geni-
tivus partitivus iis addi soleat. Sed nudus quoque hic casus

eandem loci relationem significans adhibetur, ut Soph. Ant. 501. τοῦκειθεν ἄλλους, ubi cum Wundero genitivum non ex ἐκείθεν pendere, sed localem esse statuo, ut sit „in eo nemore, quod ibi est, in dem Hain dort.“ Phil. 1124. πολλοὺς πόντου θινὸς ἐφημέρος. cf. Pind. Nem. 4, 108 (66 B.). Aesch. Prom. 716. λαῖας δὲ χειρός. Arist. Nub. 721. φρουρὰς ἔδων. cf. Soph. O. C. 45. ἔδρα γῆς τῆςδε: in hac terra. Phil. 17. ἥλιον ἐν-δάκησις: sessio in sole (falso Matthaeius: commoratio solis); alia exempla v. Matth. Gr. gr. §. 380 not. 3.; neque aliter statuendum esse videtur de versu Soph. O. C. 668. εὐίππις, ξένης, τᾷςδε χώρας ἴκον τὰ κράτιστα γὰς ἔπαιλα, ubi τᾷςδε χώρας genitivus localis est; deinde qui saepissime invenitur οὗ genitivus pronominis relativi, latini „ubi“ potestate praeditus. — Ceterum rarior est hic usus poëticoque magis sermoni conveniens, cum sicubi strictiorem accuratioremque localis relationis descriptionem exhibere volumus, ut solemus plerumque et praecipue in prosa oratione, praepositiones addantur necesse sit pro singulari ejus relationis, quam significare volumus, natura ac notione.

Simplicissimam autem loci, in quo quid sit, designationem affert particula EN, quae quamvis plerumque dativo casui addi soleat (v. pag. 19), tamen non abhorret a constructione cum genitivo, ubi is localem assumsit notionem. Unde patet genitivum non ex hac particula pendere, sed ex relatione, quae ei est ad alterum nomen, quod ad eum pertinere dicitur. Sic Demosth. 53, 10 ed. Bekk. τὸ χωρίον τὸ ἐν γειτόνων, ubi nulla adest causa cur ellipsin statuamus; simplici enim constructioni τὸ χωρίον τὸ τῶν γειτόνων additur localis definitio ἐν. Jam vero ubicunque nomen aliquod ad alterum genitivo positum pertinere dicitur (quae est genitivi notio), ipsum verbum aut simplex „esse“ (τὸ χωρίον ἐστὶ τῶν γειτόνων) aut aliud aliam quamcumque ejus rationem exprimens (γίγνεσθαι, μένειν, καθῆσθαι cett.) apponi potest. Sic Plat. Phaed. 71. E. εἶσιν ἄρα, ἔφη, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐν ἔδω, ubi genitivo possessivo additur relationis localis significandae causa particula ἐν; cf. ejusmodi locutiones, quales affert Abresch.

ad Aesch. Pers. v. 162 p. 174 (Apparat. crit. et exeget. in Aesch. trag. [ed. Ritschl] II. p. 95), ut ἐν ἐαυτοῦ εἶναι, μέναι. De ellipsi qua statuta hunc particulae ἐν usum explicare solent grammatici dubitare Eustathium ad Jl. A. p. 39 init. (51, 40), licet is sibi non constet et alibi δόμον dicat intelligi, scribit Abresch. l. c. (Appar. II. p. 94). Atque perfecto sunt nonnullae locutiones ad vulgarem vitae consuetudinem spectantes, in quibus dativus audiendus esse videtur, ut τὸ ἐν Ἀσκληπείῳ ἔδωκε Xen. Mem. 3, 13, 3. ἐν Πυθίου Thuc. 6, 54. cf. εἰς cum genit.

Praepositionem *META* (rarissime μεταί, de quo praepositionum nonnullarum in *cu* exitu antiquiore v. Buttm. Gr. gr. ampl. II. §. 117. not. 3. Herm. ad Soph. Phil. 184. cf. Car. Schmidt l. c. p. 71) proprie significare „zwischen“ dicit Passowius Lex., Matth. Gr. gr. §. 587. 3.; cohaerere eandem quodammodo cum adjectivo μέσος (ut nostrum „mit“ cum „mitten“) Rost. Gr. gr. §. 104, 11. Kuchner gr. Schulgr. p. 307., Papius Lex. h. v. tradunt. Ubi ergo nomini cum genitivo constructo additur, illud dicitur hujus esse ita ut in medio eo sit, velut is qui est μετ' ἄλλων, in societate aliorum est, itaque omnino societatis notionem affert ut latina vox „cum.“ Eurip. Suppl. 954. ἄσπερ φυλάσσει' ἥσυχον μετ' ἥσυχον, ubi genitivus ἥσυχον aptus est ex ἥσυχον ita fere ut sit genitivus partitivus, deinde ut conjunctionis et communio- nis notio addatur, adjicitur μετά: inter, cum, mit. Eur. Phoen. 1013. τὸν μετ' ἄσπερ Ζῆνα. Thuc. III., 105. τοὺς μετὰ Εὐρυλόχου Πελονησίους id. VI, 1. μέizonι παρασκευῇ τῆς μετὰ Ἀχαιῶν καὶ Εὐρυμέδοντος. id. VI. 52. τὰς μετ' ἀντὶ ναὺς ἐπισπομένας, ubi possessionis conditio, quae genitivo designatur, adjecto adverbio μετά accuratius describitur. Ejusdem modi exempla sunt Xen. Cyr. 2, 4, 7. τοὺς μετ' ἐαυτοῦ στρατιώτας, ib. saepius: οἱ μετὰ Κύρον. Plat. Protag. 315. B. οἱ μετ' αὐτοῦ. Lycurg. in Leocr. 17, p. 185. ἀκούων τῶν μετὰ τούτου πινὸς λέγοντος. Plut. Caes. c. 38. οὐκ ἔχον τὴν μετ' αὐτοῦ δύναμιν. — Quae omnia documento sunt particulam μετά nihil aliud afferre nisi accuratorem rei vel personae,

cujus quid sit, significationem, ita ut societatis notio sententiae inferatur. — Cum autem verbis quoque adjungi possit genitivus, ita ut verbi notio pertinere ad nomen genitivo positum, ejus vel in eo esse indicetur, huic quoque conjunctioni *μετά* additur propriam suam retinens naturam. Sic *εἶναι τινός* adjecto *μετά* est: esse alicujus, ut in societate ejus, cum eo sis. Thuc. I. 18, οἶδε μετ' αὐτοῦ ἦσαν. VII, 33. οὗτοι δ' οὐδὲ μεθ' ἐτέρων ἦσαν. — Eurip. Hecub. 209. μετὰ νεκρῶν κείσθαι. Plat. Civ. II., 359 E. καθῆσθαι μετὰ τῶν ἄλλων. Isocrat. Paneg. c. 30. μετὰ πολιτείας οἰκεῖν, ubi non simplex verbum *εἶναι*, sed repletum notione jacendi, sedendi, habitandi; deinde ζῆν μετὰ τινος, τὸν χρόνον διάγειν μετὰ τινος (Plat. Phaed. 81. A.) atque accuratiores et specialiores, ut ita dicam, definitiones notionis verbalis, ut *πολεμεῖν τινός*, bellare alicujus h. e. facere bellum, quod pertinet ad aliquem; addito *μετά*: cum eo socio. Sic Plat. Civit. I. 330. E. ζῆν μετὰ κακῆς ἐλπίδος h. e. agit vitam malae spei, quod addito *μετά* accuratius describitur, ut sit: cum mala spe. Lysias p. 101, 17. μετ' οἶνον ἐλθεῖν, ubi ἐλθεῖν pertinet ad οἶνον ita ut sit *μετά* h. e. cum eo.

Ex propria particulae *μετά* notione, quae est „in media aliqua re“ ceteras, quibus praedita invenitur, optime derivare videtur Kuehner l. c. Semper enim designat medium locum, etiam ubi cum dativo constructum est. Simili modo cum accusativo verbis eundi et movendi accusativum regentibus additur, ut sit sensus „petere aliquam rem mediam.“ Haec autem res, quae petitur, antecedere videtur eam, qua petitur (cf. „hinter einer Sache her sein“); ergo *μετά* accusativo additum aequae atque latinum „post“ usurpatur de loco et tempore. — Neque vero illae septem notiones, quas huic particulae cum nominibus aut verbis compositae tribuit C. J. Zeunius ad Viger. ed. Herm. p. 639. ortae esse ex primitiva significatione „mitten“ non optime deprehenduntur. In iis enim compositis ut *μεταπύργιον* (interturrium), *μεταμάζιον* cett. et *μεταχειρίζεσθαι* (in manibus versare), *μέτοιχος*, *μεταδήμιος* perspicua est significatio „in medio.“ In vocibus autem *με-*

ταβιβάζειν et ceteris ejusmodi, in quibus mutationis notio aliqua inest, *μετά* particulae is est sensus ut significet „mutando aliquam rem in alteram mediam transponere,“ ut loco e Polybio allato: I., 41 *μεταβιβάζειν τὸν πόλεμον εἰς τὴν Λιβύην*. Minime autem mirum est, quod paullatim, cum non semper adderetur loci, in quem quid transponderetur, commemoratio, omnino mutandi notionem assumsit *μετά*, ut in *μεταμανθάνειν τὴν ἑλενθερίαν* (ib. 7). Evocationis deinde vel accessus, quem vocat Zeunius (ib. 2) notionem facile adjungimus illi usui praepositionis *μετά* cum accusativo, secundum quem designat verbum petere rem aliquam mediam, deinde eam omnino petere et assequi, sic *σοφίαν μευέναι, μετακαλεῖσθαι, μεταπέμπειν*, cett. Cum autem eadem praepositio assumere possit eo quo diximus modo latini „post“ facultatem, eam ipsam significationem habet in verbis compositis a Zeunio ib. 3, allatis. Neque in iis verbis cum *μετά* compositis, quae communicationem, participationem, societatem notant (*μετέχειν, μεταδιδόναι, μεταλαμβάνειν*, cett. ib. 4.) obscura est hujus praepositionis primitiva potestas nostri „mit“ similis.

Denique adverbialiter posita haec particula eadem, quam ei tribuimus, notione praedita invenitur, ut Hom. Jl. 2, 446. 477; 15, 67; 18, 515; quos locos affert Papius Lex. v. *μετά*. inde sequitur notio „post,“ quam idem adverbium habet Jl. 23, 133 *μετά δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν* al. Pind. Pyth. 4, 113 (64) *μετὰ καὶ νῦν, μετὰ δὲ* saepius apud Herodotum (I, 128. 171). Aesch. Ag. 786 sq. *τὸ δυνάσεβες γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκει*. cf. Pap. I. c. Adde Aesch. Suppl. 799. *μετὰ με δρόμοισι διόμενοι*.

Fingamus jam nomen, ad quod alterum pertinet, genitivo casu positum, ut *ἐπιγράμματα εἰκόνων* „inscriptiones simulacrorum“ accuratius describendum esse ita ut indicetur relatio localis, quae intersit inter *ἐπιγράμματα* et *εἰκόνων*, scilicet ut eae inscriptiones sint in simulacris (auf den Bildsäulen). Tum necessario apponitur praepositio ea, quam hanc localem conditionem exprimere diximus: *ΕΠΙ*. Scribit ergo Aelian. V. H. 9, 11. *ἐπιγράμματα ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων ἀνιοῦ*,

similiter Aesch. Sept. 369. ἔχει δ' ὑπέροφρον οἴμ' ἐπ' ἀσπίδος
 ἰόδε. ib. 460. 492; de qua eadem re dicens Eurip. Phoen.
 142. sine particula scribit: σημει' ἰδὼν ἰὼτ' ἀσπίδων ἐγνώρισα.
 Aesch. Suppl. 175. ἰὰπὶ χέρσων. Soph. Antig. 782. καὶ σ' οὔτ'
 ἀθανάτων φνῆσιμος οὐδεὶς οὔθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων. Plut.
 Aemil. Paul. 23. τοὺς ἐπὶ τοῦ νομίσματος. A verborum quoque
 natura non abhorret haec constructio. Potest enim notio
 verbo expressa rei alicujus ita esse ut ἐπὶ sit, nempe ut „αἱ
 ἐπὶ τῆς Ἀσίας πόλεις dicitur, inserto simplici verbo εἶναι dici
 potest: αἱ πόλεις εἰσὶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας h. e. sunt Asiae vel in
 Asia ita ut sint ἐπὶ, qua in constructione ἐπὶ designat „auf
 etwas“ vel „an etwas.“ cf. Matth. §. 584. Passow Lex. —
 Inde jam planum est, genitivo pendenti ex verbis γίνεσθαι,
 καθῆσθαι, μένειν addi posse particulam ἐπὶ. Liban. IV, 694,
 21 R. καὶ λίαν τις οὐκ ἐπ' ἐμανιοῦ με εἶναι νομίζει. Soph.
 Ant. 1121. βιαίως ἔχεται πάνδημος ἀμὰ πόλις ἐπὶ νόσον, ubi
 ἔχεται fere idem est atque ἐστί. cf. Arist. Lysistr. 31 Both.
 Enger. Deinde ad analogiam dictionum ut ἐπὶ υἱος ἐπαί-
 νους ποιῆσθαι verba dicendi cum genitivo construuntur ad-
 jecto ἐπὶ, ut respondeat nostro „über“. Ut autem supra
 μετὰ πολιτείας οἰκεῖν explicavimus, dicitur etiam: ἐπὶ προ-
 σταίου οἰκεῖν Lys. 31, 9, quod est: habitare vel habere do-
 micilium tutoris, cui additum ἐπὶ tollit ambiguitatem, quam
 solus genitivus admitteret, ut sit: habitare super, in tutore,
 ut is quasi sustentet τοὺς ἐπ' αὐτοῦ οἰκοῦντας. Assumit ergo
 haec particula notionem tutelae, qua quis sublevetur. Om-
 nino autem omnes genitivi e verbis pendentes apposito ἐπὶ
 facillime explicari possunt ita ut demonstretur particulam hanc
 nihil esse nisi adverbium locale.

Nullo addito casu, ad quem referri possit, ἐπὶ invenitur
 significans „insuper, obendrein, dazu“ ut Soph. O. R. 182.
 ἐν δ' ἄλοχοι πολὺαί τ' ἐπὶ μάτρες... ib. 18. οἱ δ' ἐπ' ἡθέων
 λεκτοί h. e. lecti e juvenibus ad nos senes; neque enim cum
 Dindorfio (Zeitschrift für Alterth. Wiss. 1836. Heft I, p. 9)
 ἐπιλεκτοὶ conjungendum est neque locus ipse emendandus,
 sed optime se habet ἐπὶ adverbialiter positum.

Similis est ejus particulae usus in verbis compositis, ubi semper retinet naturam suam atque significationem propriam.

ΥΠΟ praepositio respondet latinae „subter“ eaque significatione praedita adverbialiter saepe legitur, ut Aesch. Prom. 574. 880. Itaque genitivo apposita significat eam rem, quae pertinet ad genitivum (quae ejus praedicatum, pars, cet. est) subter ea re esse, quae genitivo ponitur. Eurip. Phoen. 1230. τὰ ὑπὸ γῆς: ea quae terrae ita sunt, ut sub ea sint. Soph. Antig. 65. τοὺς ὑπὸ χθονός. Plat. Phaed. 60 C. ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλγεινόν. — Aesch. Sept. 1015. αἶμαον δ' εἶναι ἐκφορᾶς φίλων ὑπο, ubi ἐκφορὰ φίλων est: exsequiae amicorum, cui genitivo, ne videatur possessivus vel subjectivus esse, additur ὑπό: sub amicis. Cogitant autem Graeci id quod sub aliquo sit, optime ab eo perfici posse (ut nos: „etwas unter sich haben“), inde simile est ὑπό latino „per“ apponiturque verbis passivis. Ea enim significant actionem vel motionem, quae non petit objectum cet. ut verba activa, sed jam assecutam id eam esse inque eo perfici. Quo vero indicetur non solum is, in quo notio verbi perficiatur (qui nominativo ponitur), sed etiam is, ad quem proprie pertineat actio ut auctorem, additur verbis passivis genitivus auctoris accuratius descriptus particula aliqua locali. Itaque vulgaris factus est usus verborum passivorum cum genitivo additis praepositionibus ὑπό, παρά, cett. Sic κτείνεσθαι ὑπὸ τινος: in eo, qui κτείνεται, perficitur actio interficiendi; ipsa autem haec actio pertinet ad aliquem auctorem, qui genitivo exprimitur; verbi autem κτείνεσθαι ad hunc auctorem ea est relatio, ut is qui necetur sit sub eo, auctorem enim illum superiorem esse fingunt Graeci; sic ἀπολέσθαι ὑπὸ τινος Arist. Nub. 942. ταχθεὶς ἰὸδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὑπο Soph. Phil. 6. ὧν ἀπεστάλην ἱπο Eur. Phoen. 299. εὐεργέτηται ὑπ' ἑμοῦ Plat. Phaed. init. ὑπὸ τινος πληγὰς λαμβάνειν Xen. de rep. Lac. 6, 2; 9, 5 Haas., inde rem, quae in causa est, designat genitivus cum ὑπό cf. Cl. Haasium ad Xen. R. L. ind. v. ὑπό. — Jam totus hujus particulae usus verbis additae optime perspicitur ex natura verbi supra declarata ac planum

est, ipsam praepositionem ὑπό non regere genitivum, sed ex verborum facultate pendere hunc casum.

Praepositiones ἀμφί et περί apponuntur genitivo, ubi res, quae ad alteram pertinet, hauc circumdare dicitur. De discrimine harum vocum agens auctor Etymol. M. p. 94, 8 sq. externi tantum usus discrepantiam spectat easque ea re differre tradit, quod et ἀμφί ante vocalem sequentem iota suum amittat, περί nusquam, et περί anastrophēn admittat, cui non sit locus in ἀμφί, et quod περί abeat nonnunquam in adverbialem notionem περισσῶς, ἀμφί nunquam; ceteroquin, inquit, ἡ ἀμφί καὶ ἡ περί τὸ αὐτὸ σημαίνουσι, διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ αἷμα εὐρίσκονται, οἷον Ἐκίωρ ἀμφιπεριστρώφα. Videtur autem praepositio ἀμφί (si rationem habemus inde derivatae vocis ἄμφω) significare „circa“ ita ut aliquid a duabus tantum partibus circumdatum proprie fingatur, περί autem proprie poni, ubi de re omnibus ex partibus circumdata cogitetur. Quam distinctionem affirmant veteris grammatici verba, quae leguntur Bekk. Anecd. 388, 21. ἀμφί περί ἑξ ἑκατέρου μέρους. Eandem praebebat Rostius Gr. gr. §. 104 c. et Kühner. Schulgram. §. 529 p. 303, recte addens, ἀμφί jonicae magis dialecto et sermoni poetico proprium esse, περί autem omnibus dialectis commune atque ita notionem usumque ejus ampliorem latioreque factum esse.

Jam probem exemplis praepositionem ΠΕΡΙ non regere genitivum, sed adverbium esse. Legitur Hom. Odys. 21, 249. ἡ μοι ἄχος περί τ' ἀντιοῦ καὶ περί πάντων, ubi genitivo πάντων, qui objectivus est, et nomini, quod ad eum pertinet, interposita est particula περί, quae in eadem fere eorundem verborum constructione alias omittitur, ut Jl. 4, 169. ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε, ib. 8, 316. Ἐκίωρα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο. cf. Stadelmann gramm. u. krit. Comment. zur Ilias h. l. et Herm. ad Soph. Phil. 327. τίνος τὸν μέγαν χόλον... Similia haec sunt: Aesch. Choeph. 544. τεράσκοπον δὲ τῶνδε σ' αἰρῆμαι πέρι. ib. 84. γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. cf. ib. Pers. 166. σύμβουλοι λόγου τοῦδε μοι γένεσθε. Pers. 171. τῶνδε συμβούλους,

ubi particula omissa est. Soph. Antig. 283. πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι. O. C. 418. sq. ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιο τῆςδε τῆς μάχης πέρι cf. ib. 1305. λίτῃς ἔχων αὐτός τ' ἐμανιοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν. — Pind. Ol. 3, 38 (66) Θαιτὸν ἀγῶνα νέμειν ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφορμῶν διφρηλασίας. Plat. Civ. I, 330. D. δέος καὶ φροντὶς περὶ ὧν ἐμπροσθεν οὐκ εἰσῆει. Tim. 24. τὸ δ' αὖ περὶ τῆς φρονήσεως. Phaed. 58. A. τὰ περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε; ib. 57. B. 61. E. 70. B. — ib. 66 D. ἀσχολίαν ἀγομεν φιλοσοφίας πέρι. Andocid. de myster. §. 1. οὐδὲν δεῖ περὶ τούτων πολλοὺς λόγους ποιέσθαι. ib. §. 3. τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχετε περὶ τῶν ἐθελοντῶν κ.τ.λ., ubi περὶ additur, ne genitivus objectivus confundatur cum subjectivo. Possint enim e. c. λόγοι τινὸς dici orationes, quas quis possideat vel fecerit; adjecto autem περὶ exsistit sensus „orationes, quae ad aliquem ita pertinent, ut sint „circa.“ “ Apparet autem, quomodo translatam significationem (Reden über eine Sache) assumserit haec vox; res enim, quae alteram circumdat, continet eam tanquam argumentum vel materiam suam; sic in λόγος περὶ εἰρήνης, ἄχος περὶ παιδός, εἰρήνη argumentum orationis, puer is est, qui plangitur. Atque haec quidem vocis περὶ significatio latino „de“ proxima maxime est usitata, translata a loci descriptione ad rerum, quas mente tantum complectimur, rationem designandam. Inde facilis est transitus ad conjunctionem genitivi cum verbis λέγειν, εἰπεῖν, cett. μάχεσθαι cett. adjecto περὶ, ubi actio dicendi vel pugnandi dicitur esse aliqujus rei ita, ut eam circumdet h. e. contineat tanquam argumentum atque materiam suam. Potest etiam omissum esse hoc adverbium ut Soph. O. C. 351. ἀ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος (cf. Aesch. Ag. 1053. χρήσειν εἴκειν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν); πυνθάνεσθαι τινος Hom. Jl. 13, 521. πέπνυστο υἱὸς πεσόντος. Soph. Ant. 11. μῦθος φίλων ib. 1161. κλύουσα παιδός. Ajac. 220. οἶαν ἐφηνας ἀνέρος αἰδοπος ἀγγελίαν. cf. Matth. Gr. gr. §. 342. Rost. §. 108. 1. 1. not. 1. Herm. ad. Vig. p. 880. Neque is usus, ubi pretii notionem indicat genitivus cum περὶ, non optime explicatur ex sententia nostra: περὶ πλε-

ονος ποιῆσθαι Plat. Criton. 45. Euthyphr. 5. περὶ πλείστον ἂν ποιήσαιτο Lys. adv. Poliarch. §. 13. ed. Bremi = magni vel summi aliquem aut aliquid facere, ut sit περὶ πλείονος vel πλείστον h. e. id in se contineat atque ita ipse „magnus vel summus“ sit. Quod haud satis accurate explicat Passow. Lex. „etwas sich vorstellen als herkommend aus dem Umkreise von etwas Grossen, Wichtigen oder Unwichtigen, also damit verbunden und somit selbst gross, klein, wichtig cett. — cf. Soph. O. C. 583. δι' οὐδενὸς ποιῆσθαι.

Simillima est praepositio ἈΜΦΙ, cujus cum genitivo conjunctae usus poetis usitator est quam prosae orationi. v. Viger. ed. Herm. p. 573. Ea quoque affert nomini cum genitivo posito notionem „circa“ oblitterata paulatim memoria discriminis, quod interest inter ipsam et περί. Sic Aesch. Prom. 704. τὸν ἀμφ' ἐναντῆς ἄθλον ἐξηγουμένης h. e. labores, qui eam circumdantes undique ipsam petunt. Suppl. 386. ὥς οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ (potestatem tui); Agam. 62. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος Ζεὺς πολυανορος ἀμφὶ γυναικὸς πολλὰ παλαίσματα καὶ γνιοβαρῆ. Similiter Pind. Ol. 1, 35. ἐστὶ δ' ἀνδρὶ φάμεν ἑοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ. Omnino eodem modo quo περί verbis genitivum regentibus additur haec praepositio eandem loci descriptionem afferens. Denique adverbialiter ipsa quoque ponitur, ut Eurip. Phoen. 257 ed. Klotz. ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει h. e. urbem ab omnibus partibus urget nubes scutorum. cf. Soph. O. R. 187. Ἄρεα... ὅς... φλέγει με περιβόητος. Apud Homerum saepissime adverbialiter inveniri ἀμφὶ testantur lexica.

Pagina 18. praepositionem ὙΠΕΡ dixi significare motum in superficie rei vel super re aliqua; potest igitur ea praepositio et genitivo addi, si praecipue locum, in quo ille motus fiat, exprimere volumus, et accusativo, si motum ipsum magis spectamus. Cum genitivo ergo conjuncta loci inprimis designat eam relationem, ut aliquid in alterius rei superficie vel super ea moveri dicatur; unde fit, ut saepe amittat motus notionem, quae proprie ei inest, et solam conditionem „supra“ indicet. Sic Hom. Jl. 11, 108. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ

στῆθος βάλε δουρί h. e. pectus s. pectoris eam partem, quae pertinet ad mammam ita ut supra sit. Jl. 15, 433. ἐβάλε κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος. ib. 13, 616. μέτωπον ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης: frontem cuius ea est ad nares relatio, ut sit supra. Herod. II, 105. τὸ οὖρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης. Thuc. I, 46. ἐστὶ δὲ λιμὴν καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κεῖται. Soph. Ant. 117. στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων. cf. Hom. Odys. 12, 406. νεφέλην ἔστησε Κρονίων νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς. — Ubi vero rem aliquam moveri super altera dicimus et verbo movendi accusativum regenti particulam ὑπὲρ addimus, actio verbi dicitur materiam sive objectum suum (accusativo positum) quasi superare, superficiem ejus transire e. c. πλεῖν ὑπὲρ τὸν πόνιον. Quamobrem alterum insuper objectum addi potest, quod finem, quem petat motus verbi, describat, e. c. πλεῖν ὑπὲρ τὸν πόνιον εἰς Λιβύην. Sed potest etiam genitivus poni adjuncto ὑπὲρ, ut Hom. Jl. 18, 228. τοῖς μὲν ὑπὲρ τάφρον μέγαλ' ἴαχε... Aesch. Sept. 88. Agam. 562. Tum actio verbi jam transisse dicitur super illud, quod genitivo apponitur, ut pertineat ad nomen ita, ut sit „trans.“ — Inde genitivo cum particula ὑπὲρ designatur ea conditio localis, qua „ultra“ (drüber hinaus, jenseits) cogitatur res transiisse supra illam, quae genitivo apponitur, ut sit latinum „ultra,“ nostrum „jenseits,“ velut Herod. 7, 115. οἱ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, die über dem Meer h. e. jenseits. — Deinde is, qui super aliqua re est, eam tueri facile potest; quamobrem ὑπὲρ notionem tutelae sive praesidii saepe habet ejusque exprimendi causa genitivo adjicitur. Aesch. Eum. 675. ἐδόντων ὑπερ ἐρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι (τοῦτο βουλευτήριον). Pers. 397. νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών — inde ἀμύνεσθαι ὑπὲρ τινος (Plut. Tib. Gr. 7) cf. pag. 10.; μάχεσθαι, δεδοικέναι ὑπὲρ τινος cett., in quibus dictionibus apparet genitivum non e praepositione, sed e verbi natura pendere. Hinc is usus particulae ὑπὲρ proficiscitur, ut notionem „propter“ praedita addatur genitivo ejus rei, ad quam alterum nomen ita pertinet, ut ejus causa, in ejus gratiam fieri cett. dicatur. Aesch. Choeph. 501. ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἐστὶ δόρυμα. Sept. 402. τρέμω δ' αἵματηφόρους μόρους ὑπὲρ

φίλων δλομένων ιδέσθαι. Plut. Caton. min. 27. τὴν ψῆφον ὑπὲρ τοῦ νόμου φέρειν. Inde omnino finem sive consilium indicat, praecipue infinitivis additum. Demosth. Phil. I. p. 52. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, v. Viger. ed. Herm. p. 667. — Eurip. Suppl. 1129. βάρος μὲν οὐκ ἀβριθὲς ἀλγέων ὑπερ. Aesch. Sept. 106. ἴδετε παρθένων ἐκείσιον λόχον δουλοσύνας ὑπερ, ubi adjectivo addita est particula nostra. Id denique, quod propter aliquem, alicujus causa fit, mente ita potest fingi, ut pro eo, ejus loco vel nomine fiat; itaque ea res, quae ad alteram genitivo casu positam pertinet, appposito ὑπὲρ dicitur „pro ea, ejus loco vel nomine“ facta esse, cett. Xenoph. de rep. Laced. 13, 7 p. 257. ed. Haas. ὄρκους.... κατὰ μῆνα ποιοῦνται ἔφοροι μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως, βασιλεὺς δ' ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Plut. Demetr. 11. θυσίαι ὑπὲρ τῶν πόλεων. Dionys. Halic. citatus a Vigerio ed. Herm. p. 667; sic στρατηγεῖν ὑπὲρ τινος, in Jemandes Auftrage, cett. Postremo additur praepositio ὑπὲρ verbis dicendi, audiendi, cett. conjunctis cum genitivo (v. p. 33), ut exsistat sensus: verba facere, quae alicujus ita sint, ut quasi super eum fiant, audire aliquid, quod alicujus ita sit, ut super eo moveatur, inde quasi super eum, de eo veniat ad aures. Sic Hom. Il. 6, 524. ὑπὲρ σέθεν αἶσχε' ἀκούω. Soph. O, R. 1444. οὐτω ἄρ' ἀνδρός ἀθλίον πέπυσσεθ' ὑπερ; cf. πέπυστο νῖος πεσόντιος pag. 33.; qui usus simillimus est nostro „über,“ latino „super“ (Cicer. ad Attic. 14, 22. Virgil. Aen. I, 750. Cf. Horat. Od. 3, 8, 17). Adverbialiter posita particula nostra invenitur Soph. Antig. 514. πορθῶν γε τήνδε γῆν, ὃ δ' ἀνυστὰς ὑπερ, ubi minime cogitandum esse de genitivo γῆς ex γῆν audiendo puto.

Praepositio *ΔΙΑ* significat nomen aut verbum, cui additur, pertinere ad aliquam rem ita ut moveatur per fines ejus nominis, quod genitivo casu ponitur. Ubi vero nomen trans fines ejus rei, per quam transit, aliud objectum petit, accusativus ejus objecti ponatur et eodem casu ea res, per quam transeat, indicetur oportet addito *διά*. Verum ubi genitivus localem eam habet notionem, quam tribuendam ei esse statuimus, dicitur res nomine vel actio verbo illum casum re-

gente expressa per rem genitivo descriptam moveri — e. c. Pind. Ol. 1, 5. φαινὸν ἄστρον ἐρήμας δι' αἰθέρος: genitivus locum significat, in quo sit ἄστρον, motus autem „per“ notionem affert particula διὰ. Aesch. Sept. 575. βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Pers. 235. πότερα γὰρ τοξοὺλκός αἰχμὴ διὰ χερὸς γ' αὐτοῖς πρόπει; cf. dictionem διὰ χειρῶν ἔχειν. Plut. Aemil. Paul. 23. τὸ διάδημα διὰ χειρῶν εἶχεν h. e. non solum manibus tenebat, sed ita ut per eas ipsum tenentes transiret diadema. V. Viger. ed. Herm. p. 584. II. Soph. Ant. 1041. ὑπὸ κίνητα διὰ φρενῶν φράσαι. Eurip. Phoen. 164. εἶθε δρόμον νεφελῆς ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος. ib. 381. δι' ὅσων νᾶμ' ἔχων δακρυρροοῦν. — Jam vero haec relatio ita accipi potest, ut res, quae per aliam transit, ex ea provenire cogitetur; sic Homer. δι' ὤμου ἦλυνθ' ἀκωκή: venit ex humero eum transgressa. Plat. Phaed. 109. C. διὰ τοῦ ὕδατος ὁρῶν τὸν ἥλιον. Quare composita cum ἐκ nostra particula legitur Hom. Odys. 17, 61 Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα διὲκ μεγάροιο βεβήκει. ib. 10, 388. Κίρκη δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει. ib. 17, 460. διὲκ μεγάροιο — ἀναχωρήσειν h. e. recedere ἐκ μεγάροιο, ut per id transeat. Inde originis et causae notio orta est, qua διὰ saepissime praeditum videtur, ut διὰ βασιλέων περνεῖναι. Plato Phaed. 65. A. τῶν ἡδονῶν, αἱ διὰ τοῦ σώματος εἰσι, ib. D. ἄλλη τινὶ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος. Similis ergo est διὰ latinae praepositionis „per,“ quam notionem habet compositum cum verbis et adverbialiter positum (διέκ, διαπρό). — Deinde localis hujus vocis significatio translata est, ut solet, ad tempus indicandum. Aesch. Pers. 969. οἶαι δι' αἰῶνος νύχαι, ex quo usu orta est vulgaris locutio: διὰ ταχέων, δι' ὀλίγον, διὰ μακρῶν χρόνων. Quod vero διὰ saepe respondet nostro „seit“ (Plat. Civ. I, 328. C. διὰ χρόνον γὰρ καὶ ἐώρακεν αὐτόν. Arist. Plut. 1045. εἴοικε διὰ πολλοῦ χρόνον σῶρακέναι.), ex illa originis indicandae facultate, quam inesse in nostra particula supra diximus, profectum est. Postremo notio „per“ quam habet διὰ efficit ut διὰ βίον sit: tota vita; v. Viger. ed. Herm. p. 586. VI., ita ut διὰ habeat perpetuitatis aliquam notionem additum ge-

nitivo temporali (de quo v. Matth. Gr. gr. §. 377. 2), unde accidit, ut δι' ἐνάτης ἔτους (Plat. Legg. I, 624. B.) sit: semper nono anno h. e. nono quoque anno.

Praepositio *ΚΑΤΑ* contrarium particulae ἀνά motum significat „desuper“ h. e. ex loco superiore in inferiorem eamque ob rem et accusativo addi potest, ubi motus ipsius ratio habetur, et genitivo, ubi loci, per quem is motus fiat, ratio potissimum exhibetur. Potest autem κατὰ omnino notionem latinae vocis „per“ habere, sed ita ut res, quae κατὰ τινας i. e. per aliquid moveri dicitur, ab initio ejus tanquam a capite profecta ad inferiorem h. e. extremam partem extensa cogitetur. Anacr. 17, 13. ed. Moeb. ποιήσον ἀμπέλους μοι καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν. Ea autem res, quae a principio et capite provenit, omnino ex ea re proficisci videri potest; sic, cum genitivus habeat etiam eam potestatem, ut locum, ex quo quid veniat, indicet (v. Matth. §. 354. ζ.) addita huic genitivo et verbis movendi particula κατὰ assumit notionem „de“ = von oben herab. Jl. 6, 232. καθ' ἵππων ἀΐξαντες. Odyss. 14, 399 βαλέειν κατὰ πέτρης. — Jam vero motus ille, qui ab initio rei venire dicitur, perfectus sedatusque esse fingi potest, ut id quod ad alteram rem ita pertinet, ut sit κατὰ, ad illud, quod exprimitur genitivo, pervenisse inque eo acquievisse dicatur; sic ὁ κατὰ γῆς sc. γενόμενος (Xen. Anab. 7, 1, 30. κατὰ γῆς γενέσθαι) sive ἐλθῶν (Jl. 23, 100. ψυχὴ κατὰ χρόνους ὤχετο. Plat. Tim. 25. D. ἔδν κατὰ γῆς) legitur Xenoph. Cyrop. 4, 6, 5. Aesch. Pers. 675. οἱ κατὰ χρόνους θεοί, Ag. 1359. Eum. 115. Choeph. 468. — Eurip. Suppl. 952. κατ' ἀλλήλων φόνοι, proprie: φόνοι ἀλλήλων, mutuae caedes, φόνος autem cogitatur tanquam desuper incidens in hominem, quod indicatur particula κατὰ adjecta. — Cf. Aesch. Sept. 180. ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλευσεται. Soph. Ajac. 441. Wund. (449) δίκην κατ' ἄλλον φρωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν. Eurip. Orest. 434. ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται. Sic σκοπόν τοξεύειν Soph. Antig. 1014; addito κατὰ, cum is, qui scopum petat, superior esse fingatur, dicitur κατὰ σκοπόν τοξεύειν. cf. Viger. ed. Herm. p. 629. cf. ibidem: κατὰ νό-

του γίνεσθαι h. e. fieri in tergo (genit.) inque id incidere,
 impetum facere (κατά). — Quae notio translata est ad indi-
 candum „erga,“ ut: λόγον ἔπαινον κατὰ τοῦ ὄνου Plat. (a
 quo incipit is usus) Phaedr. 260. B., εἰν οὗτος αὐτὸς κατ'
 αὐτοῦ τᾶληθῇ λέγῃ id. Protag. 323. B. οἱ κατὰ τοῦ Δημο-
 σθενους ἔπαινοι Aesch. in Ctesiph. 50, aut „contra,“ quam
 relationem designans haec particula in vulgarem usum prae-
 sertim Atticorum abiit. — Cum ex horum locorum conside-
 ratione elucet, κατὰ non regere genitivum, sed adverbialiter
 apponi ad accuratiorem relationis localis, quae genitivo ex-
 primitur, descriptionem, tum e compositione ejus cum ver-
 bis facta patet, adverbium locale esse hanc vocem. Verbis
 enim adjunctam, ut omnes praepositiones, revera adverbium
 esse κατὰ perspicitur propriam ac primitivam notionem „de-
 super“ indeque derivatas „infra“ aut „adversus“ retinens, quae
 in omnibus illis compositis, quae in undecim genera distri-
 buit Zeunius ad Viger. ed. Herm. p. 637. sqq., reperiuntur.
 Quin et ipsa haec particula adverbialiter posita invenitur nullo
 addito casu, quem ex ea aptum esse grammatici dicere pos-
 sint. Neque enim Hom. Od. 10, 238. κατὰ συγεοῖσιν ἐέργνυ
 dativus e praepositione pendet, sed, ut solet, rem significat,
 in qua actio verbi perficiatur, locum igitur hoc versu, κατὰ
 autem affert notionem „uten“ ut indicetur suilis humilitas,
 in quod quasi detrudantur. Idem statuendum est Hom. Od.
 2, 425; 15, 290: κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν, ubi sensus est:
 malum erectum infra alligabant rudentibus. cf. Herod. 5, 81.
 κατὰ μὲν ἔσθραν Φάληρον, κατὰ δὲ τῆς ἄλλης παραλίας πολ-
 λούς δήμους. ib. 8, 33. ib. 9. 5. — Denique in voce κατὰκρηθεν (κα-
 τακρηθεν), quae apud Homerum teste Aristarcho rectius scri-
 bitur κατὰ κρηθεν, videmus nominis eam formam, quae mo-
 tum ex loco indicat (θεν), addito κατὰ, ut significetur is mo-
 tus „desuper“ ex capite venire. Hom. Od. 11, 587. Jl. 16,
 548. cf. ἀπὸ κρηθεν. Hesiod. scut. Herc. 7. — Adde κατ-
 ἀκρας et κατ-ἀκρης, ubi genitivo motum ex loco exprimentem
 additur κατὰ eandem afferens notionem.

Plane contraria est facultas particulae ἄνα, quae et

ipsa motum in aliqua re designat, sed ita ut res, quae per alteram moveatur, profecta ab inferiore ejus parte summam petens cogitetur, ut sit nostrum „aufwärts, hinauf;“ inde „auf!“ Aesch. Choeph. 957. *ἀνα γὰρ μὲν δόμοι*. In hac quoque praepositione factum est ut motus ea notatus nonnunquam quasi sedatus exhibeatur simplicemque notionem habeat „an einer Sache entlang,“ ut Hom. Jl. 18, 567. *μέλανες δ' ἀνὰ βόαρνες ἦσαν*, (von unten bis oben). Unde fit ut etiam dativo adjungatur *ἀνά*, v. exempla a Matth. Gr. gr. §. 579 allata, in quibus omnibus dativus, ut solet, significat id, in quo actio verbi perficiatur, et *ἀνά* affert notionem „auf.“ Solet autem plerumque verbis movendi addi haec particula atque ita describere accuratius relationem, quae interest inter verbum et objectum. Neque vero motui ex loco adjicitur, cum is, qui ab inferiore parte rei summam petit, non proveniat ex ea, non de ea veniat. Is enim, qui alterum dicit moveri *ἀνά* (aufwärts), semper ita cogitatur, ut ipse in fine inferiore collocatus sit. Quare saepissime verbis movendi accusativum regentibus additur *ἀνά*. — Rarissime autem genitivo adjecta invenitur particula nostra, ut Odyss. 2, 416. *ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'* ib. 9, 177. ib. 15, 284. quos locos non ita accipiendos puto, ut tmesin factam esse statuens (ut Rostius Gr. gr. §. 104 adn. 16.) verbum *ἀναβῆναι* ad analogiam verbi *ἐπιβῆναι* genitivum regere dicam (quam sententiam profert Matth. Gr. gr. §. 579 adn.), verum pendet is casus omnino ex notione verbi *βῆναι*: vadendo fieri navis vel in navi, cui relationi ubi additur *ἀνά*, describitur motus ex inferiore loco in superiorem factus, quo quis ascendat navem. Hanc autem ob causam rarius hac praepositione usi esse videntur scriptores Graeci apposita genitivo post verba eundi, scandendi cett., sed potius particula *ἐπί*, quod, cum omnino insolentius illud dicendi genus esset, tum in ea re depingenda non hoc summum videbatur, indicare motum in locum, in quem quis escendat, sed potius perfectionem ejus motus, qui inest verbo, finem suum assecuti, exprimere placebat. In *ἀνά* enim particula inest motus notio atque motus quidem

in locum facti, abhorret ergo a genitivi natura. Reliquam dissertationis partem in publicum nondum edere liceat.

T h e s e s .

1. Veterum scriptorum tractationi primum in gymnasiis praeceteris disciplinis locumtribuendum esse dico.
2. Aeschyl. Agam. v. 1388. Js. Vossii conjecturam *τότ* pro *τόδ'*, quod libri MSS. praebent, recipiendam esse censeo.
3. Aeschyl. Choep. 556. *οἶσομεν* scribendum est.
4. Cicer. de legg. I. 2 jucundius veram scripturam esse puto.
5. Praepositionem *πρό* ab *ἀντί* eo differe statuo, quod *πρό* significet omnino ante rem aliquam, *ἀντί* autem de iis tantum rebus usurpētur, quae conversae sunt ad eam rem, ante quam esse dicuntur.
6. Praepositioni *πρός* unam notionem versus tribuendam esse existimo.

V i t a .

Natus sum Julius Methner, evangelicae formulae addictus, a. 1825. mense Septembri Lesnae, oppido Magni Ducatus Posnaniensis, patre Samuele, matre Christiana e gente Goetziana.

Elementa, quibus aetas puerilis erudiri solet, in schola urbana edoctus fratris domestica institutione accedente annum tertium decimum agens gymnasii, quod in urbe patria florebat direttore tum Schölero, discipulis adscriptus sum. Ibi per sex annos maratus Viadrinam Vratislaviensem, quam tuebatur Rectos Magnus Regensbrecht, petii philologicis studiis operam navaturus. Nomen rite professus apud Jll. Gravenhorst, Ordinis Philosophorum Decanum, per octo semestria interfui scholis philologicis, philosophicis, historicis VV. DD. Schneider, Ambrosch, Haase, Wagner, El-

venich, Rohovsky, Braniss, Stenzel, Roepell, Kah-
lert, Freytag, Schmoelders. Praeterea contigit ut per
duo semestria exercitationibus seminarii philologici interesse
possem, quod floret VV. Cll. Schneidero et Ambroschio
ducibus, unde fructus uberrimos me cepisse confiteor.

His viris omnibus gratias nunc ago maximas iisque me
semper praebiturum animum pium gratumque libere promitto.

Praeter leviora quaedam vitia typographica haec corrigenda sunt:

- p. 3. not. lin. 3. — enunciatio
- p. 5. lin. penult. — orationis
- p. 6. lin. 2. — incidat
- p. 19. lin. 9. — pag. 40.
- p. 20. lin. 6. — pag. 40.
- p. 25. med. — praepositiones
- p. 34. lin. 16. — undique
- p. 36. lin. 22. — *ωωωω*
- p. 39. lin. 13. — adjunctum.